

ὀπολοφύρομαι [Ο], ἔποδ., ὀλοφύρομαι, ἠρηθῶ ὀλίγον τι, μεταφρ. πικ., Ματ. Πλανούδ. Ὁβιδ. Μιτάρρ. 11, 52.

ὀπολόχαγος, ὁ, δ' ἀξιωματικὸς ὁ ὑπὸ τῶν λοχαγῶν, δευτέρων λοχαγῶν, Σεν. Ἄν. 5, 2, 13 (ἐν τῷ Θησ. Σεν. ὀπολοχαγός). ὀπολόχαγος, παραφράσεις, ἀνεθέρους, τινὰς Ἰωσήπου Ἰουδ. Πβλ. 6, 7, 2.

ὀπολυγίζομαι, κατακρύπτομαι, Ἐπιμ. Μίγ. σ. 571, 24. ὀπολύδιος [Ὀ], ὄν, τρόπος μουσικῶς, Πλούτ. 2. 1141B. ὀπολύζω, μέλλ. -ζω, ἀναπνέω μετὰ λυγμοῦ, ἀναρρίπειν, δηλοῖ ποτε καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα Γαλην. Ἰπποκρ. Λέξ. Ἐξήγ. 432.

ὀπόλυπος ὄν, διάφ. γραφή ἐντὶ ὑπόλοιπος, Ἄριστ. Ἡθ. Νικ. 7, 12, 2.

ὀπόλυριος [Ὀ], ὄν (λύρα) ὁ ὑπὸ τὴν λύραν, δόναξ ὕπ., ἐγκάρσιος κλάμος ὑποτιθέμενος ταῖς λύραις εἰς δὴν προεξέτονον ἐν τῇ ἀρχαιστάτῃ λύρα τὰ κάτω ἄκρα τῶν χορῶν, ἔνεκα δόνακος, δὴ ὀπολύριον Ἐνυθρον ἐν λυμναίσι τρέφω, «ἐπὶ κλάμοις τὸ πάλαι ἐντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθετο τῇ λύρα» [Σχολ.], Ἄριστ. Βάτρ. 233, πρβλ. Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 4, κέξ., Πολυδ. Δ', 62, καὶ ἴδε Chappell Anc. Mus. σ. 305.

ὀπόλυσις, σως, ἡ, ἡ ὑποκάτω γινόμενη χαλάρωσις, ἔκλυσις, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2, 9, Ἐβδ. (Ναυτ' Β', 10).

ὀπολύω, λύω, παρὰ λυω κάτωθεν ἡ ὑποκάτω, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, παρέρυσε τὰ μέλη αὐτοῦ (θανασίμως αὐτὸν τραυματίας), Ἰλ. Ο. 581· ὑπὸ γούνατ' ἔλυεν Ὀδ. Ξ. 236· οὕτω, ὑπέλυσε μένος καὶ φρίδιμα γυῖα Ἰλ. Ζ. 27· ὥσαυτως ἐπὶ παλαιστών, γυῖα ὑπέλυσε Ψ. 726.— Παθ., γυῖα ὑπέλυτον Π. 341· λύθεν δ' ὑπὸ φρίδιμα γυῖα αὐτῶν· 805· ὑπολέταζον τὰ γόνατα Ἄριστορ. Ἀνα. 216. II. ἐπὶ ἱσπῶν ἡ βῶθν ἐγγυμνῶν ὑπὸ ζυγῶν, λύω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, ὁ δ' ἔλυεν ὕφ' ἵππους Ἰλ. Ψ. 513, πρβλ. Ὀδ. Δ. 39· ὕπ. ζεύγῃ βουεῖα Θουκ. Α. 128.— λύω, ἐλευθέρων τῶν δεσμών, ἑταίρους Ὀδ. Ι. 463· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπω, οὐ τὸν γ'.. ὑπέλυσαο δεσμών, κρυφίως ἀπέλυσαο αὐτὸν, Ἰλ. Δ. 401.

2) λύω τινὸς τὰ ὑποδήματα· κάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐκβάλλω τινὸς τὰ ὑποδήματα, ἔπερ ἔπρατον ὁ θεράπωντες κατὰ τὴν ἄριεν τινος, ὑπάτι τις ἀρβύλας λύσει Ἀσχύλ. Ἄγ. 944· τὰς Περικαίᾳ Ἄριστορ. Νερ. 152, πρβλ. Θασμ. 1183· οὐχ ὑπολύσεις σαυτὸν· Φερεκρ. ἐν «Χάρων» 3, 6.— οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀραιρὰ τὰ ὑποδήματά μου ἡ βάλω μετὰ μού τὰ ἀραιρῶς, τὰς ἐμβάδας Ἄριστορ. Σρ. 1158· καὶ ἀπολ., ὑπολύσασθε, ἀντίθετ. τῷ ὑποδέσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνα. 950, Π. 927, πρβλ. Σεν. Ἄν. 4, 5, 13, Αακ. Πολ. 2, 3.— ὥσαυτως, 6) μετ' αἰτ. προσ., ὑπ. τινά, ἀραιρῶς ἢ λύω τινὸς τὰ ὑποδήματα, ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην Πλάτ. Συμπ. 213B. 3) ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἀπεκλύσθη τὰ πηλα, ἀρπαλίμοι, ὁ δὲ ὑπέλυσαο (ἀπεδύσατο Κοραῆς) Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 14, 48 (49). ἐνθα ὁ Κοραῆς σημεύεται· εἰς τοῦτο (δηλ. τὸ ἀπέδύσατο) ἔτρεφα τὸ παρ' ἀπασιν ὑπέλυσαο, ὁ δὲ νοῦς ἀπεδύσατο τὰ πηλα ἐν οἷς συνέχεν ἑαυτὸν προστετάκτο ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

ὀπολωεῖς, ἴδε ὀπολαεῖς. ὀπολωφῶς, καταπίπτω ὀλίγον, παύομαι κατ' ὀλίγον, ὑπελώφην ἡ καταφορὰ τῶν ὄμβρων Κ. Μανασσ. Χρον. 430· τὸ κακὸν δέον ὀπολωφῆσαι Ἐυστ. 45, 18, κλπ.

ὀπομάζιος, ὄν, ὁ ὑπὸ τὴν μαστῶν, θηλάζων, Λατ. cyrtimus, τέκνον, βρέφος Χρησμ. Σιβ. 2, 300, Ἐκκλ. τὸ ὑπομάζιον Διοδ. Ἄνοσπ. 527 51.— ὥσαυτως ὀπομαζίδιος, Γνωσσ. II. τὸ ὑπ., ὥσαυτως, σιθηδδεμος, Ἄρισταιν. 1, 25.

ὀπομάζιος, οἶ, τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τοῦ μαστοῦ. Βίων 1. 26 ἀλλὰ πῶ. εἶνα. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ οἰ δ' ὑπὸ μαζοῖ.

ὀπομαίνομαι, Παθ., μαινομαι ὀλίγον τι, ἱπκ. 352, 36.

ὀπομακρος, ὄν, ὀλίγον τι μακρὸς, ῥάδος Ἄριστορ. Εἰρ. 1243· πρόσωπον Ἄριστ. Φυσιογ. 3, 4, Ἄ)εξις ἐν Ἀδῆλ. 75· πρβλ. ἐπιμακρος.

ὀπομαλακίζομαι, φέρομαι μετ' ὀλίγον μαλακῶν, μετὰ τινος δεῖλαι, ἄλλοις δὲ τινὰς ἐφασαν λέγειν ὑπομαλακίζομένους Σεν. Ἄν. 2, 1, 14.

ὀπομαλάκος, ὄν, ὀλίγον τὴ μαλακός, ἀπαλός, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 166, 21.

ὀπομάλασσω, Ἄττ. -τω, μαλάσσω κατὰ μικρὸν ἢ ἑλαρρῶς, ὑπεμάλαττον (τὸ φύλλον) τοῖς δακτύλοις Ἄρισταιν. 1, 3· ὑπομάλαττει γὰρ τὴν κοιλίαν, μαλακῶν τῇ κοιλίαν, προξενεῖ εὐκολιότητα, Διοσκ. 5, 15.— Παθ., βαθηθῶν μαλάσσομαι, γίνομαι μαλακός, ὑπεμαλάθη Λουκ. Ἐπαρ. Διάλ. 4, 2· ὀπομαλῶδης, ες, ὀλίγον μαυῖδης, Σχολ. εἰς Ἄριστορῶν. Ὀρν. 989.

ὀπομανεύομαι, ἀποθ., ἐν μέρι μαντεύομαι, ἐκίχω κῆπος, ὡσπερ γὰρ ἄν καὶ αὐτὸς ὀπομανεύεσθαι μοι δὲ σὸκ τὴν διάνοιάν σου Πλάτ. Σίμωρ. 388B, πρβλ. Εὐστ. 777, 49.

ὀπομαρῖνομαι, Παθ., μαρῖνομαι, ἔπρατομαι, φέρομαι βαθρῶν, κατ' ὀλίγον, Φίλων 2, 252, Πλούτ. 2, 411E.

ὀπομαργος, ὄν, ὀλίγον τι μαινόμενος, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ

συγκρ. ὀπομαργότερος, Ἡρόδ. 3, 29, 145., 6, 75, Διον. Ἄλ. 3, 2, Ἄπτ. Ἐμρμ. 5, 49.

ὀπομαρμαίρω, ὑπολάμπω, Ὀπκ. Κωνη. 3, 70. ὀπομαρτύριω, μαρτυρῶ κατὰ τινα τρόπον, ὑποδηλῶ, ὑπεμαρτυρῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 282, 11.— Παθ., πιστοποιοῦμαι, λαμβάνω πιστοποιήσιν, ἐπὶ τῇ σεμνότητι τοῦ βίου Σουλ. Ἐπιγρ. 4415.

II. ὑπογράφομαι ὡς μάρτυς, τοῖς κανόνσιν Ἐκκλ. ὀπομάσθιος, ὄν, (μασθός) = ὑπομάζιος, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 27), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πβλ. 6, 3, 4.— ὥσαυτως ὀπομασθίδιος, ὄν, Νικητ. Περι τὸ τύπον ὀπομασθ- ἢ ὀπομαστ-, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 556 κέξ.

ὀπομάσσω, Ἄττ. -τω, ὑκαλίρω, λαβοῖσα τὴ τὰ θρόνα ταυθ' ὑπόμασον Θεόκρ. 2, 59· ὀπομακαμένους, ἀναπεφραμένους, εἰ τὸ τοῦτο θέσις ὑπομακαμένη ταῖς πέτραις, ἀόρατον αὐτοῖς ἐπολεῖ τὴν ὑπερκεμένην κορυφήν Ἀδώνουμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξ. ὑπομακαμένη.

ὀπομαστρος, οἶ, = ὑπεύθυνος, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et F. 326A.

ὀπομάσχαλος, ὄν, ὁ ὑπὸ τὰς μασχάλας, τὸ ὑπομάσχαλον, ἴσως σακκίδιον ὑπὸ τὴν μασχάλην κρεμάμενον, Βυτ.

ὀπομαυρος, ὄν, ὀλίγον τι μαῦρος, Γλωσσ.

ὀπομαβρος, ὄν, βροχερός· πικ. θέρος ὕπ., βροχερὸν θέρος, Πλούτ. Κάμιλλ. 3 (8 Schläfl. ἔπομβρον), πρβλ. 2, 438A· τὸ ἐσρ ὑπομβρον Γεωπ. 1, 12, 21· νυξ ὑπομβρος Ἐπιμ. Μ. σ. 450, 49· ὑπομβρος δὲ ἀσφάλτου ἢ χώρα Φιλίστρ. 30.

II. ὕφυρος, Γαλην. Ἰπποκρ. Λέξ. Ἐξήγ. σ. 584.

ὀπομειδίαμα, τὸ, ἀπαλὸν μεϊδίαμα, χαμόγελον, Boiss. Ἀνέκδ. τ. 2, 302.

ὀπομειδίω, μειδίω ἀπαλῶς, χαμογελῶ, Ἀνακρέοντ. 29, 14, Πλούτ. κλπ. ὕπ. Σαρρόνιον Ποιούδ. 17, 7, 6.

ὀπομειδομαι, μειοῦμαι ὀλίγον τι ἢ κατὰ μικρὸν, ὑπομειοῦται καὶ λείπει τὸ ζῶον Γαλην. τ. 19, σ. 375, 1.

ὀπομείων, ὄν, γεν. -ονος, ὀλίγον τι μείων.— ὀπομείωνες παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἦσαν πολῖται δευτέρως τάξεως, ἐν ἀντίθεσι πρὸς τοὺς δημοῦς, 3, 3, 6, πρβλ. Müller Dor. 3, 5, 7· ἐν στρατεύματι, οἱ ὕπ. = ὑπαίματιοί, οἱ ὑπὸ ἑτέρους ἢ κατώτεροι ἀξιωματικοί, Δίων Κάσπ. 38, 35.

ὀπομειλίω, εἶμαι ὀλίγον τι μέλας, χροιά ὑπομειλίωσα Γρηγ. σ. 11, ἔκδ. Matthl., Γεωπ. 15, 2, 16.— οὗ μ. ἐν τῷ παρ. Πρην. Νύσσ. τ. 1, σ. 26A. II. Παθ. ὥσαυτως, εἶμαι ὀλίγον τι σκοτεινός, ἀσαφής, δοσι τῶν Ἀποστολικῶν ῥήσεων τῇ ἀσαφείᾳ ὑπομειλοῦνται Νικητ. Χω. Ἰστ. 137C.

ὀπομελανδρωώδης, ες, (εἶδος) ὀλίγον τι δημοῖς πρὸς τὸ μελάνδρουν, Ἐπιγρμ. 59.

ὀπομελανίζω, = ὀπομειλίω, Ἄρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1, 8, Χρον. Παθ. 1, 10.

ὀπομελάς, -μελάιννα, -μελάων, ὀλίγον τι μέλας, μαυριδερός, μελαφός, ἱπκ. Ἐπίδημ. τὸ α' 969, Ἄρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθῶν 1, 10.

ὀπομελίω, μίλω συνοδεύων τινά, Ἰω. Δαμασκ. τόμ. 2, σ. 836E.

ὀπομέφομαι, ἀποθ., μέφομαι ὀλίγον ἢ κρυφίως, φέγω, Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 15, Νόνν., κλπ.

ὀπομεμφέοιρος, ὄν, ὀλίγον τι μεμφέοιρος, Κικ. πρὸς Ἄττικὸν 6, 1.

ὀπομενεῖον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ ὀπομένου, δεῖ ὑπομένειν, Θουκ. 2, 88, Ἰσοκρ. 117C, Πλάτ. Νόμ. 770E, Ἄριστ. Ἠθ. Νικ. 3, 1, 9.— Ὁ τύπος ὀπομενεῖον ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. οἶον, Σέξτ. Ἐπιμ. καὶ Εὐστ., πολλάκις δὲ εἰσηλθὼ ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν Ἄττ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 146· ὀπομενεῖος, εἶναι ἕτερος τύπος με ἀγε ἕτερος ἀπα τῶν (μετὰ δὲ φαρ. γραφ.) ἐν Διογ. Λαερτ. 7, 126, καὶ Ὀμ. ἴδε Λοβέκ. Παρὰλ. 494.

ὀπομενετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔλων τὸ προτέρημα ἢ τὴν δύναμιν νὰ ὑπομένη, ὁ ὑπομένων τι, ὑπομονητικός, τῶν δεῖνων Ἄριστ. Ἠθικ. Νικ. 3, 6, 6· κινδύων δ' αὐτῶ Ἰβικ. Εὐδ. 3, 5, 2· πρὸς λύπας αὐτῶδ· 3, 1, 19.— ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ὥσαυτως, ὀπομενετικός ἢ -μονητικός, Πλάτ. Ὀροῖ. 412B, 416B, Ἄριστ. περὶ Ἄρετ. καὶ Κακ. 5, 1.

ὀπομενητός ἢ ὀπομονητός, ἡ, ὄν, ὄν δύναται τις νὰ ὑπομεί-ῃ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 6, 5 (τὰ Ἀντίγραφα κοικίλλουσι), πρβλ. Ἠρώδιαν, Ἐπιμ. 141.

ὀπομένω, μέλλ. -μενῶ, μένω ὀπίσω, Ὀδ. Κ. 232, 258, Θουκ. 5, 14, Πλάτ., κλπ. ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ τοῦτον τὸν χρόνον ὑπομένειν Δημήτρατος Ἡρόδοτ. 6, 51 τὸ ὑπομένον ἐν Σπάρτῃ 7, 209 ὥσαυτως, μένω ἐν τῇ ζωῇ, διαμένω ὡν, ὁ αὐτ. 4, 149.— καθόλου, εἶμαι διαρκής, αἰώνιος, Ἄριστ. Κατηγ. 6, 8. II. μετὰ β., 4) μετ' αἰτ. προσ., περιμένω τινά, — μάλιστα δὲ περιμένω τὴν ἐπίθεσιν τινος, ἐδεχομαι τινά, δὲ ἀποφύγω τὴν παρουσίαν τινός, Ἰλ. Ξ. 488, Π. 814, κ. α.). οὕτως, Ἡρόδ. 3, 9, 4, 3, κ. ἀλλ., καὶ Ἄττ., τὰς δὲ γε Σιρῆωνες.. πάντας φασὶν ὑπομένειν καὶ ἀκούοντας αὐτῶν κηλείσθαι